

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2009

45. årgang

Bileams vei

Av Mikkel Vigilius

«Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den.»

Jer 6:16

Profeten Bileam framstilles som et advarende eksempel på frafall. Både Peter (2Pet 2:15) og Judas (Jud 11) advarer mot å slå inn på Bileams vei. Bileams synd besto i å sette til side

*Profeten
Bileam
stanses
av engelen*

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Guds enkle og klare ord for personlig vinning. Det er avslørende å se hvordan det skjedde, skritt for skritt, nesten umerkelig, men ikke desto mindre katastrofalt. Det er en gammel beretning, men uhyre aktuell.

Den hedenske kong Balak sendte bud til Bileam for å få ham til å forbanne Israels folk (4Mos 22). Ut-sendingene lofte ham en god lønn, og det er tydelig at Bileam ble fristet. Men Gud kom i en drøm og ga ham klar beskjed: «Du skal ikke gå med dem! Du skal ikke forbanne folket, for det er velsignet» (22:12).

Allikevel tok Bileam det første skritt på ulydighetens vei allerede dagen etter. Han tenkte ikke å trosse Gud slik direkte. Det torde han ikke. Men han ville heller ikke bøye seg for Guds ord som en lydlig profet, gjøre seg til ett med det og myndig hevde det overfor andre. Hans svar til Balaks folk var: «Dra hjem til deres land! For Herren vil ikke gi meg lov til å følge med dere».

Bileam lot ikke utsendingene være i tvil om at han egentlig var på deres side. Han kunne godt forstå dem, og personlig ville han gjerne ha fulgt dem, men Herren lot ham dessverre ikke gjøre det.

Hvilken kristen kjenner ikke fristelsen til å tale slik? Forkynnere møter denne fristelsen til stadighet. Mye av det vi må bære fram vekker motstand hos våre tilhørere. Det er svært å tale om Guds vrede, og det er hardt å gi veiledning i spørsmål når Bibelens ord virker så aldeles uten

kontakt med vår tids holdninger. Det er ikke bare utenfra, men også innenfra, vi merker en kritisk reaksjon, fra vårt eget hjerte og følelsesliv! Og hva er da mer naturlig enn å gi uttrykk for dette i vår forkynnelse: «Jeg skjønner dere godt! Jeg synes også det er urimelig og urettferdig. Jeg kan slett ikke forstå det. Hvis det sto til meg skulle det være helt annerledes. Men Gud har dessverre sagt...».

Hva skjer når vi taler slik? Vi får sympati. Vi unngår at motviljen mot budskapet vender seg mot oss selv. Vi kan fremstå som varmhjertede, gode og følsomme mennesker. Så kan det godt være at mennesker vender seg mot Gud og hans ord, mens vi går fri! Det er jo tydelig for alle at vi heller ikke selv bryr oss om det Ordet sier. Vi har et bedre hjertelag enn Gud!

Jo, slik oppnår vi gunst og anerkjennelse. Men tilhørerne betaler en høy pris. De går glipp av å møte Gud, som den han er! Han er den Gud som forener hellig strenghet og evig kjærlighet, på en måte som overgår vår erkjennelse og ikke kan rommes i våre følelser. Denne Gud taler både lov og

evangelium, og mener begge deler! Han er en Gud man ikke modererer eller redigerer, men som man bøyer seg for og gir rett, slik at vi kan frelses!

Poenget er ikke at vi ikke kan være ærlige mot oss selv og mot Gud. Vi trenger ikke skjule for Gud at vi har motvilje og smerte når vi må forkynne anstøtelige og dømmende sider ved hans ord. Jeremia var befriende ærlig på dette området (Jer 20:7-18). Men det er ikke noe han tar fram i forkynnelsen til de uomvendte. Her gjorde han seg til ett med Ordet, og opplevde derfor som andre profeter og apostler at motviljen mot Gud rettet seg mot ham selv. David formulerer det slik: «Hån fra dem som håner deg, er falt på meg» (Sal 69:10).

I beretningen om Bileam hører vi videre at Barak sender andre og mer fornemme utsendinger av sted med løfter til Bileam om rikelig betaling dersom han bare ville forbanne Israel. Det er for så vidt ikke noe nytt i deres forespørsel, og Bileam hadde allerede fått Guds klare og enkle svar. Dette både hørte og forsto han riktig den første gangen. Men i det han vender blikket mot muligheten av å vinne

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, oktober 2009

Bileams vei. Av Mikkøl Vigilius	side 1
Høre og gjøre! Av Per Bergene Holm	side 6
Hva er sunn åndelighet? Av Hans Erik Nissen	side 7
Det er altfor enkelt. Fortelling fra virkeligheten	side 10
Kjærlighetens storverk. Av C. H. Spurgeon	side 11
Løsrevne sitater. Av Poul Erik Haahr	side 15
Rosenius og verdensrettferdigjørelse. Av Carl Fr. Wisløff	side 17
Lerner på Kristi lekam. Av Tormod Vågen	side 20

Nytt fra Moldova

Undertegnede var på en kort tur til Moldova i begynnelsen av september, sammen med Marcus Söderberg og Gunnar Nilsson. I tillegg til møter i forsamlingene i Tiraspol og Kamenka, samt noen hjemmebesøk, var planen å besøke Boris Moser i fengselet. Det tillot imidlertid ikke myndighetene.

Etter min hjemreise, ble Natalia og Vladimir Moser innkalt til forhør. Sikkerhetspolitiet ville vite hvorfor jeg ville besøke Boris. De påstod at besøket ikke var av sjelesørgerisk karakter, men at det hadde å gjøre med ulovlige pengetransaksjoner. De truet Natalia og Vladimir med at

de ville konfiskere det lutherske senteret i Tiraspol og forsamlingshuset i Kamenka, som de hevdet var finansiert med penger fra illegal virksomhet.

På grunn av den vanskelige situasjonen i Transnistria, var vi også i Chisinau (Vest-Moldova) for å se etter nye leiligheter, både for Natalia og Vladimir, og for Marcus Söderberg, med tanke på den tjeneste han og familien har sagt ja til. Vi fant to egnede leiligheter, og det ble skrevet kontrakt på kjøp av disse. De blir kjøpt privat, men vil stå til misjonens disposisjon.

Per Bergene Holm

anerkjennelse blant høvdingene og samtidig oppnå en stor økonomisk belønning, fortonet det seg stadig mer urimelig at denne veien skulle være lukket for ham. Allerede før han hadde talt med Gud, hadde han overbevist seg selv om at Herren sikkert måtte ha noe annet å si enn bare det klare og enkle: «nei»!

Hvem kjenner ikke denne fristelse? Ønsket om å få Guds ord til å si noe annet enn det som det faktisk gjør, slik at veien åpnes for det vi selv ønsker. Fristelsen blir dobbelt alvorlig når den kommer til en forkynner og gjelder læren han skal formidle til andre. Det kan virke så meningsløst å stå fast og gjenta det samme når vi opplever at

stadig flere dører lukkes til for oss. Hva oppnår vi med det?

Mye kunne jo blitt så mye enklere for oss dersom vi fikk et nytt syn på tingene! Da ville det sikkert åpne seg nye muligheter. Hensikten er ikke å tilsidesette og oppgi Bibelen som autoritet. Vi forstår oss selv som bibeltro, og det vil vi gjerne fortsatt gjøre. Men desto mer vi ser på mulighetene, desto mer vokser Bileams tankegang seg stadig sterkere i vårt sinn. Gradvis blir vi overbevist om at det faktisk er mulig å få Gud til å si noe annet en det han har sagt tidligere – og noe mer enn det vår samvittighet innerst inne vet er sant!

Det er mange alvorlige og ransakende sider ved Bileams historie.

Men uten sammenligning er det mest alvorlig at Gud gir det svaret Bileam selv vil ha. Gud overgir ham til løgnen, og lar ham tro det han selv ønsker. Han får lov til å gå med Balaks utsendinger.

Bileam var lykkelig. Han hadde fått det som han ville. Nå lå veien åpen, og han gikk glad av sted. Men nå hadde han Gud mot seg! Et esel ble hans redning fra Guds straffende engel og døden (4Mos 22:23).

To steder i Det gamle testamente møter vi de samme rystende og ransakende utsagn om Gud: «Mot den rene viser du deg ren, mot den falske viser du deg vrang (dansk: forstiller du deg)» (2Sam 22:27; Sal 18:27). Går vi til Guds ord med ønske om å få Gud til å si oss noe annet enn det vi allerede har hørt og erkjent som sannheten, er vi inne på falskhetens vei. Da kan Gud

handle med oss som han handlet med Bileam. Han forstiller seg, og lar oss høre det vi selv vil. Det er som Paulus skriver (2Tes 2;11): «Gud sender dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen». Noe verre kan man neppe forestille seg: å se løgnen som sannhet og ha Gud imot seg – uten å vite det!

Bileam fortsatte på ulydighetens vei og endte som en åpenbar forfører (4Mos 25; Åp 2:14). Men veien begynte med de små og nesten umerkelige skritt: uvillighet til å gjøre seg til ett med Guds ord og falskhet i omgang med Ordet.

Må Gud bevare oss mot Bileams vei og holde oss fast i et oppriktig og lydig forhold til sitt Ord!

*Oversettelse fra
www.nyt-i-natten.blogspot.com
ved I.G.*

Nytt fra Bibelskolen

Et nytt skoleår er godt i gang med 11 elever. For to av disse er det ennå uavklart om de kan være elever på fulltid. Vi har også tatt opp fire elever fra Guinea Bissau som bare venter på studentvisum.

Skolen har ansatt fjorårselev *Marcus Söderberg* som tolk (til engelsk) og kontaktlærer for elevene fra Guinea Bissau. Han oversetter nå lærernes manuskripter og forbereder seg på å ta imot dem når de kommer.

Maria Gjuvsland, også fjorårselev, deler på husmoroppgavene

med Elin Nilsson, som ønsket å gå ned til halv stilling for å studere.

Ole Henrik Børresen (elev 07/08) hjelper til med vaktmesteroppgaver slik at André Heian får være med å reise ny personalbolig.

Vi vil be om forbønn for skolen; både for elever og personale, for timer og arrangementer, og at Den Hellige Ånd må arbeide med den enkelte.

Vi vil også benytte anledningen til å takke alle som gir til skolen.

Rektor

Høre og gjøre!

Av Per Bergene Holm

I vår bibel møter vi to slags ord. Det ene taler om å høre og gjøre, det andre bare om å høre!

I sin lov sier ikke Gud at vi bare skal høre hans ord, men vi skal også gjøre etter det han befaler oss: «Så akt nå på det som Herren deres Gud har befalt dere, og gjør etter det!» (5Mos 5:32).

I evangeliet taler derimot Gud bare om å høre, ikke et ord om hva vi skal gjøre: «Hør, så skal deres sjel leve!» (Jes 55:3).

I stedet for å forkynne Guds bud, har vi begynt å lære våre tilhørere at vi ikke klarer å gjøre det Gud befaler. Vi nøyer oss med å høre Guds lov, og forsøker ikke engang å gjøre det han sier. Vi konstaterer bare som et faktum at dette er over vår evne, og går rolig og uanfektet videre. Evangeliet forkynner oss jo en frelse uten våre gjerninger. Hvorfor skal vi da gjøre noe?

Men Guds lov er ikke gitt til tros-lærekunnskap om vår synd og for-tapthet. For det lærer vi ikke på teoriens vei, men på erfaringens vei. Derfor taler lovens ord om å høre og gjøre. Og forkynner vi ikke Guds bud slik de lyder, så vi i sannhet og oppriktighet søker å etterleve Guds bud, er vi troløse mot Guds ord. Og vi ender opp som selvforneide fari-seere, ikke evangeliske kristne!

Skriften kan gjøre oss vise til frelse ved troen på Jesus (2Tim 3:15). Er det ikke bare å tro på Jesus? Er det ikke lovisk å tale om å gjøre noe? Så sant det enn er, begynner likevel visdommen med å frykte Herren. Jesus sier det slik: «Hver den som kommer til meg og hører mine ord og gjør etter dem» – han er lik en vis mann (Luk 6:46-49). Det er konklusjonen i en tale hvor Jesus har utlagt lovens ord for disiplene.

Men den som søker visdom på lovens vei, han vil snart erfare at den veien ikke er enkel. Jo mer han setter inn på å gjøre etter Guds ord, jo mer vil han synes å komme til kort. Jo mer han søker å bli rik i dette, jo fattigere blir han. Jo mer han søker å bli vis, jo mer blir han en dåre. Men det er nettopp denne bitre erfaring som åpner synderens øre for evangeliet, så han kan høre seg vis til frelse ved troen på Jesus! Evangeliet kan nemlig kun høres i sannhet av fattige syndere. De andre har vel også ører, men de hører ikke.

Så paradoksalt det enn synes, er det ved å søke å gjøre, vi lærer å høre! Og da erfarer vi også at det kun er ved å høre (evangeliet!), vi settes i stand til å gjøre (Jak 1:25).

Hva er sunn åndelighet?

Av Hans Erik Nissen

Herlighetsforkynnelsen er som et virus som ikke kjenner noen riksgrenser. Som en influensaepidemi har denne smitten spredt seg i den evangeliske kristenheten.

Noen kirker, organisasjoner og bevegelser er hardere angrepet enn andre, men symptomene finnes over alt. Sykdommen setter sine spor i form av en åndelighet som umiddelbart virker tiltrekkende. Først etter en tid viser det seg at den bygger på sand og ikke på den grunnen som er lagt.

Herlighetsforkynnelsen oppleves ikke umiddelbart som vranglære, for den hevder mye riktig. Den lever av Guds gode gaver: Glæde, fellesskap, lovsang, tjeneste, nådegaver og evangelisering, og har syn for sider av det bibelske budskap som er blitt fortregnt.

Herlighetsteologien stiller også relevante spørsmål til tilstivnet lutherdom og rosenianisme, der dogmatikken mer eller mindre er blitt en intellektuell regneoperasjon, og der den åndelige pulsen stadig svekkes.

Det tragiske er imidlertid at det liv herlighetsteologien spør etter, ikke er spenningsfeltet mellom lov og evangelium, men er stort sett en oppblomstring av den religiøsitet alle mennesker er født med.

En dyptgående forskjell

Luthers livshistorie viser oss tydelig forskjellen mellom religiøsitet og

kristendom. Så lenge Luther var den fromme, alvorlige og ydmyke munken som plikttro tjente Gud, var han aktet og æret av den katolske kirke. Men da han ble født på ny ved Guds levende og evige Ord i evangeliet, så den katolske kirke i ham en fiende til den kristendom som var kirkens overbevisning. Derfor prøvde den med alle midler å bringe ham til taushet.

Det som skjedde var at Luther ble frelst fra herlighetsteologien til korssteologien. Han gikk fra åndelig liv der det dypest sett var hans egen religiøsitet og åndelighet som var i sentrum, til et åndelig liv der korset og dets virkelighet gjennomsyret alt. Det kom noe helt nytt inn i hans hjerte som ble helt avgjørende for alt han talte og skrev. Hans innsikt i forsoningen ble både sentrum og en sentrifugalkraft i så vel lære som liv. Han ble den Paulus som ikke ville vite av noe annet enn Jesus Kristus og ham korsfestet.

Jesu eksempel

I lignelsen om fariseeren og tolleren gir Jesus en skarp beskrivelse av sann åndelighet, kors og herlighet.

Begge er med i forsamlingen og lever et åndelig liv i bønn. Begge vet at Herren er i sitt tempel, og der han er vil de også være.

Men bare en av dem møter Gud. Det blir et alvorlig møte. Slik blir det

alltid når en synder skal frem for den helliges ansikt.

Men det er bare på denne måten det kan bli et frelsende møte. Gud gir de to mennene hva de hver for seg ber om. Den ene fikk nåde, den andre fikk ingenting. Han hadde ikke behov for noe og bad derfor ikke om noe. Han var en av de rike laodikeakristne som har takk og lovprisning som grunntone i livet med Gud. Sannheten om ham var at han var ynkelig, blind og naken, uten å vite det. Han kom ikke for å få noe, men for ennå en gang bekrefte for seg selv hvor godt det var å være en kristen! Det gir mening, glede og harmoni og hjelper mot lavt selvbilde.

Hos tolleren finner vi den frelsende kraften. Hans kristendom handler om noe helt annet enn fariseerens. Han er en *nådekristen*. For ham er nåden ikke teori, men gir som frukt et hellig liv hvor det ikke bare handler om ytre ting.

I et sant kristenliv åpnes øynene for hvor elendig jeg er, og troen øves gjennom hele livet å be frelsesbønnen: Gud, vær meg synder nådig!

I templet får fariseeren ikke noe møte med Gud. Han møter bare seg selv. Tolleren, derimot, møter den hellige. Et slikt møte gjør synden levende og føder bønn i hjertets innerste. Han opplever seg selv så langt nede at alt handler om en eneste ting: *Nåde*. Men han gikk hjem rettferdig. Slik er Gud!

Så langt jeg kan se tegner denne lignelsen et avslørende bilde av dagens kristenhet. Ser vi tilbake noen titalls år, har vi hatt kontakt med mange

unge. Vi så dem på gudstjenester, møter og leirer. De kom noen år, men i dag setter flertallet av dem aldri sin fot der Guds folk samles. Mange mener grunnen ligger i tilstivnede ytre former, og jobber derfor intensivt med å forandre møteformene. Det hjelper en stund, flere kommer med, men etter noen år viser hverdagen seg igjen. I København, for eksempel, var det først én kirke som var «kirken». Siden ble det en annen. Nå er det en tredje. Folk kommer og går.

Det er ikke formene som er det avgjørende problemet, men derimot at de fleste aldri er blitt ført inn i en kristendom hvor det handler om liv og død, og om å alltid på nytt få høre en forkynnelse som tar alt mitt eget fra meg og gir meg alt i Kristus.

Herlighetsforkynnelsen mister sin kraft. Etter noen år gir den oss ikke lenger noe, og en følelse av å være utenfor smyger seg inn når man gang på gang synger de samme enkle sanger og kor med tilhørende melodier. I hver ny kristen generasjon er det bare de som ble ført gjennom omvendelsens trange port som blir bevart i Guds forsamling. De fleste forstår ikke dette.

To slags herlighet

Både fariseeren og tolleren opplevde det kristne livets herlighet. Fariseeren gjør det i kraft av Guds inngrep i sitt liv. Hans givertjeneste, faste, bønn og levemåte skal vi ikke for snart bli ferdige med. I dette er han et forbilde, og den som ikke går i hans spor går glipp av mye velsignelse.

Likevel er det noe som er helt galt; for i selve verket står hans kristendom i veien mellom ham og Jesus. Uten at han selv er klar over det, står den der som en ugjennomtrengelig mur. Han når aldri fram til Gud. Hans kristendom er en religiøsitet der han forholder seg til seg selv – ikke til Gud. Derfor blir han aldri så fortapt som han bare kan bli ansikt til ansikt med den Gud der ordene blir få. Derfor har han intet behov for ham som bor i det høye og hellige og hos den som er sønderknust og nedbøyet i ånden.

Når den evangeliske kristenhet har mistet så mye av sann kraft, henger det sammen med herlighetsteologiens fremgang. Bevisst eller ubevisst bøyer man unna det verden umiddelbart reagerer på som dårskap og forargelse. Det blir sett på som et hinder for å vinne mennesker. Derfor toner man ned det bibelske budskapet om loven, synden, omvendelsen, gjenfødelsen, åndens fattigdom, nødvendigheten av å innrette sitt liv etter Guds ord og holde Guds bud, å leve hellig og si nei til verden. Samtidig fremhever man de sider av kristendommen som ikke-kristne umiddelbart kan forstå, og som ligger på linje med hva de mener kristendommen skal være hvis den skal tiltale dem. Den skal hjelpe inn i et liv som er preget av harmoni, overflod, frihet og glede.

Den nye begynnelsen

Veien til et sant og sunt åndelig liv er at korset gjenvinner sin kraft mellom oss. Skal det skje, må – i mye

større grad enn hva som skjer i dag – Kristus bli malt for våre øyne som korsfestet. Denne fremstillingen av den korsfestede må gå hånd i hånd med forkynnelsen av det budskap som skaper behov for Kristus som korsfestet. Det nytter ikke bare med tale om Guds kjærlighet til forherdede mennesker. Vi må tale som Jesus taler.

Han kjenner sin Far som er ett med sitt Ord både i lov og evangelium. Jesus åpner himmelens port for de fortapte, men hvem har talt sterkere enn han om Guds vrede og dom, helvetets ild, mørket der de gråter og skjærer tenner, og om den dør som er stengt?

Vendte menneskene seg bort i sinne?

Ja.

Fant synderne Veien, Sannheten og Livet?

Ja.

Tenk på hvilke resultater denne forkynnelsen hadde, og tenk over i hvilken grad den forkynnelsen du har lyttet til de siste årene motsvarer denne. Jeg frykter at mange må si: Selv hos oss har herlighetsteologien i stor utstrekning satt oss og våre behov i sentrum, på bekostning av den forkynnelsen som skaper åndelig hunger og tørst, samt gjør korset til vår eneste hvileplass vi ikke kan forlate.

Men det finnes fremdeles håp: Vi har en Gud som er Begynnelsen, som skapte i begynnelsen og som begynner på nytt.

*Oversettelse
fra bladet «Trosblick» (S),
ved Narve Holmen*

Det er altfor enkelt

Fortelling fra virkeligheten

En predikant skulle en ettermiddag ha en andaktsstund nede i en kullgruve i England. Mens arbeiderne var samlet for å spise sin nistemat, talte predikanten til dem om Jesus Kristus og om nåden og sannheten som kom gjennom ham. Han talte med dem om menneskets fortapte tilstand, om Guds kjærlighet til fortapte syndere, om en hel og full forlatelse og frelse.

Da gruvearbeiderne gikk tilbake til sitt arbeid, gikk predikanten mot heisen for å fare opp igjen. Ved heisen møtte han formannen, og predikanten spurte ham om han hadde takket Gud for den frelse som også gjaldt ham. Formannen lo litt nedlatende.

– Nei, det der virker altfor enkelt. Jeg kan ikke tro på en slik underlig religion.

Predikanten syntes ikke å ha hørt mannens svar, for han pekte nå mot heisen og spurte:

– Hvordan kommer man opp herfra?

– Det er bare å ta heisen, sa formannen noe forundret.

– Tar det lang tid å komme opp? undret predikanten.

– Nei, slett ikke. Det tar bare noen øyeblikk!

– Det var da virkelig meget lett og enkelt. Men man må vel likevel hjelpe til selv for å komme opp?

– Nei, naturligvis ikke. Det er bare å sette seg inn i heiskorgen.

– Men de som sprenget ut sjakten og ordnet alt dette, de hadde likevel mye arbeid og bekymring, og det må ha kostet en del?

– Ja, det gjorde det. Det var et krevende og kostbart arbeid. Sjakten er seks hundre meter dyp, og det var et veldig arbeid å sprengne den. Men det var vår eneste vei ut herfra. Ellers hadde vi ikke hatt noen mulighet til å komme opp i dagslyset.

– Tenk, så enkelt for meg å kunne gå inn i heisen og komme opp til lyset, sa predikanten. Fordi andre har arbeidet, kan jeg nå reise fritt og for intet. Når Guds ord sier at hver og en som tror på Guds Sønn har evig liv, sier du omgående: Det er for enkelt! Du tenker ikke på alt arbeid Guds Sønn har hatt for å føre deg og alle mennesker ut av dødens dyp. Det arbeidet ble utført til en ufattelig høy pris, nemlig Jesu, Kristi, Guds Sønns dyre blod. Kan du fremdeles si det er for enkelt?

Formannen ble taus. Han forsto at predikanten hadde rett.

*Ej silver, ej guld har
förvärvat mig frälsning.
Ej jordiska skatter
har friköpt min själ.
Nej, blodet på korset
är priset jag kostat.
Den enfödde Sonen
gavs ut för mitt väl.*

Oversettelse fra bladet «Brevet» (S), nr. 1/2009, ved Ragnar Opstad

Kjærlighetens storverk

Av Charles Haddon Spurgeon

«Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner».

Joh 15:13

I den senere tid har jeg talt meget om Guds kjærlighet og miskunnhet. Igjen og igjen er jeg kommet tilbake til dette emne, og jeg har kanskje stått i fare for å gjenta meg selv. Men jeg har ikke kunnet hjelpe for det. Jeg har selv vært så fylt av takk og pris, og hva hjertet er fylt av, vil munnen gjerne løpe over med. Det er selvsagt ingen grunn til at jeg skulle be om unnskyldning for dette, for Kristi kjærlighet er jo den kristnes gressganger. Det var der vi først lærte Kristus å kjenne, og det var der vi av nåde ble født på nytt. Det var nemlig ikke ved trusler og skremsler vi ble forlikt med Gud. Det var hans godhet som dro oss til ham.

Det hjemlige klima

Legene råder ofte sine pasienter til å prøve det hjemlige klima, og dette har i mange tilfeller vist seg å være et ypperlig råd. På samme måte anbefaler vi enhver frafallen kristen å prøve Kristi kjærlighets hjemlige klima, og vi henstiller til de friske kristne å holde seg der. La den som har tatt feil av veien, vende tilbake til korset! Det var der han først fant sitt håp, og der skal han finne det igjen. Det var der han begynte å elske Jesus – for vi elsker ham fordi han først elsket oss – og der skal hans kjærlighet igjen bli tent.

Vårt emne i dag er altså Guds kjærlighet enda en gang. Vi har valgt den høyeste fjelltopp i dette herlige land, og den skal du være med å bestige. Vi skal ta deg med til nådens helligdom, til det åndelige Jerusalem, til kjærlighetens Tabor, hvor han ble forklart og omgitt av en herlighet som intet dødelig øye kan se. Du skal få følge med oss til Golgata, hvor vi finner en kjærlighet som er sterkere enn døden. La oss tale om kjærlighetens storverk: «Større kjærlighet har ingen, enn denne at han setter sitt liv til for sine venner».

Kjærlighetens klimaks

Alle ting har et klimaks, og kjærlighetens klimaks er å dø for den en elsker. Det er en sang som handler om bunnløs nåde og kjærlighet som gir alt. Disse to ting er de edleste og fineste egenskaper et menneske kan tenke seg. Når de to ting forenes, utgjør de høydepunktet av kjærligheten. Kjærligheten kan utrette uendelig mye. Den setter ingen grense. Men ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner. Dette er kjærlighetens klimaks. Lenger kan den ikke komme. Dens selvfornektelse kan ikke strekke seg lenger. Å dø for den en elsker, er det meste en kan gjøre.

Når et menneske er villig til å dø for sine venner, viser han at hans kjærlighet er alvorlig ment. En kan si at en

elsker, men det har så ofte vist seg å være tomme ord. Den kjærlighet som uttales med ord, kan fristes til å overdrive, og når du har lyttet til alle de gyldne løfter om hengivenhet og kjærlighet, er du kanskje ikke så sikker på om de er verd å stole på. Ikke alle som blåser i horn er jegere, og ikke enhver som snakker om vennskap, er en virkelig venn. Det kan være følelser blant menneskene som i det ytre kan likne dette vidunderlige som kalles kjærlighet, men det er ikke gull alt det som glitrer.

Villig til å dø

Men når et menneske er villig til å miste sitt liv for å bevise sin kjærlighet, er han ingen løgner. Da kan man ikke mistro ham lenger. I slike tilfeller ser vi ikke bare at han mente det alvorlig med sin kjærlighet, vi forstår også hvor dyp og inderlig hans kjærlighet er. Et menneske kan snakke så overbevisende om sine følelser, at vi begynner å tro at han snakker sant, men likevel kan det godt hende at han bare er en dyktig skuespiller som forstår å hykle følelser han ikke har. Men er han villig til å dø for den sak han forfekter, vet vi at hans følelser ikke var overfladiske. En kjærlighet som ofrer alt, må være ekte.

En slik kjærlighet åpenbarer sin ekthet ved sin selvoppofrelse. Kjærligheten går hånd i hånd med selvoppofrelse for den man elsker. Påstår jeg at jeg elsker en person, men nekter å bringe noe offer for hans skyld, er min kjærlighet ikke annet enn tomt og for-

aktelig skryt. Da elsker jeg i det hele tatt ikke. Sann kjærlighet bestemmes etter hvor villig en er til å bære kors og tap og lidelser for den en er glad i. En vares verdi beror på hva man er villig til å betale for den. Verdien av et menneskes kjærlighet bestemmes ved hvor mye en er villig til å gi for den. Hva vil du gjøre for å bevise dine følelser? Hva vil du ofre for den du elsker? Større kjærlighet har ingen enn denne at han gir sitt liv for sine venner.

Selv satan måtte anerkjenne verdien av den dyd som kunne gjøre et menneske villig til å dø. Vi husker historien om Job. At Job mistet sine eiendeler og sine barn, og likevel forble den tålmodige mannen, virket ikke overbevisende på satan. «Hud for hud», sa han, «men alt det en mann har, gir han for sitt liv. Rekk bare ut din hånd og rør ved hans ben og hans kjøtt! Da skal han visselig si deg farvel like i ansiktet» (Job 2:4-5). Den kjærlighet som gjorde at Job kunne ofre alle sine eiendeler, var nok sterk, men ikke sterk nok, dersom han ikke kunne gå videre og tåle personlige lidelser og endog miste sitt liv.

Kristi kjærlighet

Vår Frelsers kjærlighet sviktet ikke på noen av disse områder. Han avsto fra all sin herlighet, og med tusen selvfornektelser beviste han sin kjærlighet. Men det mest avgjørende bevis ga han da han ofret sitt liv for vår skyld. «På dette kjenner vi Guds kjærlighet», sier Johannes, «at han satte sitt liv til for oss» (1Joh 3:16). Det er som om han

forbigår alt det andre Guds Sønn gjorde for oss og peker på dette ene: «På dette kjenner vi kjærligheten». Kongelig var den kjærlighet som fikk Jesus til å legge av sin guddommelige herlighet og ikke seg syndig kjøds lignelse og bli som en av oss. Men han gikk enda lenger. Han var villig til å lide og dø på forbannelsens tre for vår skyld. Lenger kunne han ikke gå. Selvfornedrelsen og selvfornektelsen hadde dermed nådd sin ytterste grense.

Som en strålende, blendende sol

Dette er nemlig den fullkomne gjerning, som overgår alt hva en ellers

kan gjøre for den en elsker. Kristus beviste sin kjærlighet på mange måter. Han tok bolig iblant oss, ble som en av oss, tok del i vår nød og våre vanskeligheter og gikk så langt at han kunne si: «Revene har huler og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan lene sitt hode til» (Matt 8:20). Han beviste sin kjærlighet ved å fortelle oss hva han visste om Faderen og åpenbare evighetens hemmeligheter for alminnelige fiskere. Han bar over med deres skrøpeligheter og veiledet dem uten å bruke harde ord. Han beviste sin kjærlighet ved de under han utførte for å hjelpe dem og ved den ære han viste ved å ta dem i sin tjeneste. Ja, med titusener av kongelige handlinger beviste han sin kjærlighet, men ingen av disse kunne sidestilles med den som overgikk dem alle: Hans lidelse og død på korset. Hans utallige gode gjerninger lyser som stjerner, og som stjerner er de langt større enn du tror. Men hans død på forbannelsens tre er som en strålende, blendende sol.

Ofret alt

Jeg vil også føye til, at da Jesus døde for oss, ga han oss dermed alt. Når du gir ditt liv, gir du samtidig opp eiendom, stilling og alt hva livet har gitt deg. Derfor kan vi så godt forstå hva apostelen sier: «Han som ikke sparte sin egen sønn, men ga ham for oss alle, hvorledes skal han kunne annet enn gi oss alle ting med ham?» (Rom 8:32). Ved å gi sitt liv, ga han oss alt. →

Telefonnummer ved Bibelskolen på Fossnes

Kontor (rektor)	33 33 89 00
Fax	33 36 56 65
Rektor	
Per Bergene Holm	995 09 060
Kjøkken	33 33 89 02
Husmor Elin Nilsson	413 92 195
Husmorass.	
Maria Gjuvsland	926 63 797
Jenteinternat/ Internat øst	33 33 89 03
Gutteinternat/ Internat vest	33 33 81 82
Vaktmester	
Martin Fjære (bolig)	33 33 81 81
Martin Fjære	979 89 427
Vaktmesterass.	
André Heian	411 01 223

Kortbibelkurs på Fossnes

2.-8. november 2009

Programmet for årets bibeluke er ikke helt ferdig, men talere og lærere blir:

Kristian Fagerli, Henric Staxäng (S), samt skolens lærere; Sigbjørn Agnalt,

Per Bergene Holm og Lars Fossdal.

Priser: 250,- kr./døgn for kost og losji. Tillegg for enkeltrom og oppredd seng.

Påmelding: Sara og André Heian, tlf. 411 01 223 / 938 49 087.

Alle er hjertelig velkomne!

Mine venner, dette er et emne så stort og herlig, at det burde vekke opp det sløveste hjerte. Måtte Den Hellige Ånd komme med sin friske himmelske vind og oppgløde vår kjærighet og gjøre den til en flammende ild!

Så ser vi at den som har gitt sitt liv for sine venner, har dermed gitt det største bevis på sin kjærighet. Det er noen som ikke engang vil gi en liten slant til de fattige. Når de overtales til å yte et lite bidrag til en fattig Guds tjener, er det som å slite lemmene fra kroppen deres. Slike mennesker har ikke mer forståelse av hva det vil si å dø for en annen, enn en blind har forståelse for farger. En kan ikke regne med dem. Det er andre mennesker, elskelige mennesker, som har nektet seg selv det daglige brød for å kunne hjelpe sine medmennesker, og de kan til en viss grad forstå hva det vil si å gi sitt liv for andres skyld. Men ingen kan forstå det fullt ut. Forsøk bare å sette deg inn i et slikt menneskes sted! Vi gruer jo alle for døden, for uansett hvilket synspunkt du ser det fra, kan det naturlige menneske aldri betrakte døden som noe annet enn en fiende.

Døde frivillig

Det er ingen lett sak å gå i døden frivillig. Døden er ingen lek, og den død Jesus led og som ble ledsaget av helvetes kvaler både for legeme og sjel, var det største bevis han kunne gi på sin kjærighet. Om du dør i luksuriøse omgivelser, omgitt av kjærige venner og under all den ære ditt land kan vise deg, er likevel døden en uvelkommen gjest. Når du så frivillig ofrer ditt liv for andre, kan ingen tvile på at din kjærighet er ekte og sann.

Derfor kan jeg heller ikke tvile på at Jesus elsker meg. Å stå ved korsets fot og se på det som hendte der, og likevel tvile, det er jo det rene vanvidd! Og likevel er det mange som gjør seg skyldige i dette.

Det forundrer meg at et Guds barn kan komme i anfektelser og tvil. Hvordan kan du tvile på hans godhet når du ser hvordan han ga sitt liv for deg? Han er din kjærighet, «for større kjærighet har ingen enn denne at han gir sitt liv for sine venner» (Joh 15:13).

Fra boken «Ordet om korset»,

Norsk Litteraturselskap, 1971.

Språklig bearb./undertitler ved I.G.

Løsrevne sitater

Av Poul Erik Haahr

Sitater kan brukes til så mangt – og det blir de også! De kan på en særlig måte være treffende og sette ting i sitt rette perspektiv, slik at det står klart for alle hva det hele dreier seg om – hva som er sakens kjerne.

Men sitater representerer også en fare dersom de rives løs fra sin sammenheng. På denne måten kan man forvrengte og manipulere slik at saken framstår som noe helt annet enn det den i realiteten er. Et slikt misbruk av sitater finnes over alt – helt fra det politiske og verdslige liv på den ene siden, til det religiøse og kristne liv på den andre.

Hvorfor? Fordi man ønsker å framheve seg selv, og dekke over sakens innhold dersom den ikke stemmer med ens egen overbevisning. Det kan dreie seg om saker som kan føles ubehagelige, eller rett og slett framstår som en trussel for ens egen maktposisjon, eller er til hinder for det en ønsker å oppnå.

I det verdslige liv er dette på mange måter en del av det *politiske* spill. Men det kan sannelig også være slik i den *kristne* verden.

Vender vi oss til Bibelen, finner vi at den største mesteren når det gjelder bruk av løsrevne sitater er djevelen selv. Han bruker gjerne og villig Bibelens *sitater* og river dem løs fra deres rette sammenheng, slik at tilhørerne manipuleres og villedes.

Slik forførte han Eva: «Har Gud virkelig sagt...». Slik forsøkte han også å føre Jesus til fall med blant annet fristelsene i ørkenen – men uten hell. Han kommer til oss som en lysets engel – i en from skikkelse og med Bibelen i hånden. «Hør!», sier han, og så taler han. Ikke guddommelig visdom, men sin egen forvrengte og falske visdom, pakket inn i bibelske sitater.

De falske profeter taler som djevelen, for de har djevelen til far, slik Jesus sa. Det som skulle være sant og rett, blir forvrengt til et annet evangelium under dekke av et godt motiv. Mange vil tro dem, står det, og de skal føre mange vill. Ja, antikrist vil til sist sette seg i Kristi sted, og folk vil tilbe ham i den tro at de tilber Kristus.

Hvorfor går det så galt? På grunn av løsrevne sitater! De som lytter til og forsvarer de falske profetene, gjør det ved å framheve nettopp de *løsrevne sitatene*. «Der kan dere selv se. Det er jo det Bibelen sier», lyder det. Så forblindes man og lar seg nøye med det, og får aldri kontrollert om summen – det som ligger bak den pene overflaten, og som følger i kjølvannet – er i overensstemmelse med det Gud selv har åpenbart for oss og gitt oss gjennom sitt eget ord – Bibelen.

Helt galt går det når lederne – de som skulle være et vern mot det falske og forvrengte i de kristne kirker og

*Vik ei fra mitt hjerte,
dyrebare smerte,
åndens fattigdom.
Vis meg mine brister,
så jeg aldri mister
nådens legedom!*

Sb 476:1

organisasjoner – ikke undersøker om ånden er fra Gud, men tvert imot unnskylder og forsvarer nye lærdommer med henvisning til de *gode motivene* og under dekke av de *løsrevne sitatene*.

Når vi i dag ser at dette skjer i økende grad, gir Jesu ord: «...mon han da vil finne troen på jorden?» et nytt innhold – de blir høyaktuelle og dødsens alvorlige for den enkelte. Det er som et skred. Det starter stille og rolig, men brer seg mer og mer. Det øker i fart, og til slutt river det alt med seg. Alt!

Alle frykter og vil unngå skred, om det på noen måte er mulig. Det forferdelige er at de som er fanget i villfarelsens skred ikke engang er klar over det, men tvert imot er overbevist om at alt er i orden – at de er på vei mot himmelens herlighet.

Men en dag skal det lyde: «Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!»! Hva er redningen? Hva kan gi håp for morgendagen, håp for å nå målet – himmelens herlighet?

Hvordan skal jeg unngå å bli forført av de villedende åndsmakter? Les

Bibelen og ta den på alvor! Hold fast på det den lærer – om så alle på denne jord skulle si noe annet! Slå deg aldri til ro med gode motiver og løsrevne sitater. «Prøv åndene om de er av Gud»!

Det som kjennetegner om det du møter er sannhet fra Gud, er om ånden under alle forhold peker på Jesus, Guds egen sønn som ble menneske – ikke for å være et forbilde, men for å være mellommann mellom Gud og mennesker, for å bære verdens synd – ja, din synd!

Dette er det avgjørende og fundamentale. Guds ånd herliggjør aldri deg og det du er og gjør, men den herliggjør Jesus og det han har gjort for deg. Den Hellige Ånd avslører sannheten om deg – avslører hva som bor i ditt indre, viljen og fordervet – og så peker han på Jesus, korsfestet for deg, på grunn av deg!

Da vil du oppleve at han vokser og du blir mindre. Da takker du ikke for hva du er og gjør, men ber: «Gud, vær meg synder nådig». Da er fokuset og gleden ikke sentrert omkring livet med Jesus, men helt og holdent om livet i Jesus. For kun i ham finnes det sanne liv, og kun der finnes den frelse og forsoning som gjør at jeg fattige synder er ren og rettferdig – himmelen verdig.

Himlenes rike hører dem til som er fattige i ånden – fattige i troen på seg selv. Himlenes rike hører dem til som er rike i Kristus!

Oversettelse fra

*www.nyt-i-natten.blogspot.com
ved Jan Endre Aasmundtveit*

Rosenius og verdensrettferdiggjørelse

Av Carl Fr. Wisløff

Lærte Rosenius at folk ligger i helvete med tilgitte synder?

Rasjonalisme

I starten av 1800-tallet var det åndelige liv i Sverige stort sett preget av to retninger. På den ene siden stod *opplysningstidens* menn. De rasjonalistiske prester prekte, som i Norge, mest dyd og moral, og manglet evne til å føre mennesker til levende kristentro.

Gammel-pietisme

De troende kretser i landet stod mest under innflytelse av *gammel-pietistiske forkynnere*. Deres kristendom var alvorlig og streng. Den hadde mye å si om hvor nødvendig det var med en grundig og sann omvendelse, og den talte detaljert og inngående om alle ledd i saliggjørelsens orden og om kjennetegnene på en levende tro. Forkynnelsen om frelsen i Kristus lød mer sparsomt. Man var engstelig for å tale om nåden og troen uten straks å føye til strenge ord om betingelsene for en rett mottakelse av nåden, og om de frukter som den nødvendigvis måtte føre med seg i et hellig liv. Og det hellige liv hadde man et nokså lovisk syn på. Omvendelsens kamp, bot og helliggjørelse, det var denne retningskjenningsord.

Evangelisk vekkelse

Omkring år 1800 begynte ny-lesernes vekkelse i Norrland. Det var

en sterkt evangelisk retning. (I 1850-årene ble det alminnelig å kalle den ny-evangelismen.) Her var det først og fremst Guds frelsesgjerning i Kristus som ble forkynt. De gamle lesernes omvendelses- og helliggjørelsesforkynnelse reagerte ny-leserne mot, for den syntes de var lovisk, og de gamle oppbyggelses-bøkene som talte mye om saliggjørelsens orden, fant de liten glede i. Desto mer ivrig vendte de seg til Luthers skrifter og til herrnhutiske bøker, ikke minst de herrnhutiske sangbøker, som ble flittig brukt.

Ny-leserne la altså all vekt på forsoningen i Kristus og på nåden i hans navn. En må derfor si at de førte med seg en virkelig fornyelse av evangelisk-luthersk kristendom. Den evangeliske vekkelse kom som en befrielse for mange som sukket under loven.

Over-evangelisk

Men noen av ny-leserne stanset ikke her. Sammen med det gode som de fant fram igjen fra de herrnhutiske skrifter, tok de også til seg noe som ikke var godt. Den herrnhutiske presten *Anders Carl Rutström* (død 1772) kom til stor heder og verdighet. Nå hadde Rutström utvilsomt sine gode sider, han hadde en varm Kristusforkynnelse. Men han drev det til en over-evangelisk ensidighet. Hos ham – og noen av hans meningsfeller – fant

leserne tanker som førte dem til å lære *verdens-rettfærdiggjørelse*.

Verdensrettfærdiggjørelse

Hva går så denne læren ut på?

Kort og godt: Da Jesus døde for oss, tok han all verdens synd på seg. Derfor ser Gud ikke lenger noen synd i verden. Verden *har* syndenes forlatelse, for da Jesus betalte vår skyld, tilga Gud alle synder. Det trengs ikke at du og jeg *får* syndenes forlatelse, for den eier vi allerede. Det trengs bare at vi får åpnet øynene så vi *ser* dette. Konsekvensen av denne lære ble den uhyggelige påstand at de fortapte «ligger i helvete med tilgitte synder».

Forsoning

Bibelen – slik vår barnelærdom forklarer den for oss – lærer jo ellers at det er forskjell på forsoning og rettfærdiggjørelse. *Forsoning* er dette at Jesus som vår stedfortreder sonte våre synder på korset, da han bar Guds vredes dom og stilte Guds rettfærdighet tilfreds.

Rettfærdiggjørelse

er dette at Gud for Kristi skyld tilgir den angrende synder og tilregner ham Kristi fullkomne rettfærdighet, og ser ham i Kristus som om han aldri hadde syndet. Forsoningen skjedde én gang for alle da Jesus døde. Rettfærdiggjørelsen skjer hver gang en synder får høre evangeliet og kommer til troen.

Her var det altså de mest radikale av ny-leserne blandet tingene sammen:

De gjorde forsoning og rettfærdiggjørelse til ett og det samme. Hele verden ble rettfærdiggjort da Jesus døde, sa de. Og med glede og jubel stemte de i sangen (av A. Falk) fra Rutströms sangbok:

«*Werlden i Jesu rättfærdig er worden*

— — —

Gud är forsonad, och wi hafwe nog.»

Den groveste synder eier, før han omvender seg og tror, syndenes forlatelse. Det trenges bare at han åpner øynene og *ser* det. Bort med all tale om omvendelsens kamp!

Det sørgelige faktum er at denne lære mange steder førte til en «kristendom» uten alvorlig kamp mot synden, ja, til sørgelige fall som brakte skam over kristennavnet.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Den ledende mann i den ny-evangeliske vekkelser var *Carl Olof Rosenius*. Han var sønn av en norrønsk prest, som selv var levende med i vekkelser.

Hvordan stilte nå Rosenius seg til verdensrettfærdiggjørelses-læren?

Vi kan ha en dobbelt grunn til å reise dette spørsmålet. For det første fordi det både i eldre og nyere tid har vært påstått at Rosenius virkelig lærte verdens-rettfærdiggjørelse. Dette har man riktignok mest sagt her i landet, hvor kjennskapet til Rosenius av naturlige grunner er mindre enn i Sve- rige. Eller man har sagt at denne lære «ligger latent i hans skrifter», som

Carl Olof
Rosenius

presten Storjohann hevdet. Dette har nok enkelte ment også i Sverige. Men vi spør også fordi Rosenius sine skrifter ennå leses av mange. Det er derfor viktig å være klar over hvor han står i en så betydningsfull sak.

Rosenius var en evangeliets mann framfor noe annet. Med gripende alvor holder han fram hva Kristus har vunnet for oss ved sin død. Han kan liksom ikke finne ord sterke nok for den sannhet at i Kristi død er *alt* fullbrakt. Uten betingelser oppfordrer han alle til å komme til Jesus. Troen blir hos ham ikke innegjerdet av vilkår av noe slag. Kom som du er!

– En kunne derfor kanskje tenke at Rosenius kunne ha lett for å havne i verdens-rettferdiggjørelses-læren.

Angrep på Rosenius

Han ble da også angrepet av enkelte på dette punkt. I 1844 gikk den kjente presten *J. Ternström* til angrep på ham. Et av Ternströms klagemål gjaldt Rosenius sitt syn på Guds vrede.

Rosenius hadde i sitt blad «Pietisten» gjort bruk av noen linjer fra en herrnhutisk sang, hvor det heter:

*Gud har ej varit vreder,
På Adams fallna släkt,
Se Sonen stigit neder,
I mensklighetens dräkt.*

Ternström luktet nok her verdens-rettferdiggjørelses-lære. Når det sies at Gud ikke lenger er vred, må vel meningen være at verden eier syndenes forlatelse? Det var også noen av Rosenius sine egne formuleringer Ternström fant foruroligende.

Rosenius svarte på disse beskyldningene. Svaret hans skulle være klart nok. Selv de som ellers syntes det var nokså nødvendig at det kom en forklaring, måtte medgi det. Og den som har prøvd å sette seg inn i Rosenius liv og forkynnelse, han vet at Rosenius virkelig *mente* det når han avviste verdens-rettferdiggjørelses-læren.

Han møtte nemlig denne lære blant sine nærmeste venner og medarbeidere. Og den stilling han inntok når problemet rykket ham inn på livet i en slik dobbel forstand, er egnet til å kaste klart lys over både måten han reagerte på og over motivene til at han måtte stille seg som han gjorde. Vi vil i neste nummer av bladet kort berøre den viktigste av disse episodene.

*Fra tidsskriftet «Fast Grunn», 1949
Utvalg og undertitler ved I.G.
Del 1 av 3*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Lemer på Kristi lekam

Av Tormod Vågen

«De er Kristi lekam, og kvar for seg ein av lemene hans.» 1Kor 12:27

Det er ein stor løyndom apostelen her har fått openberra. Kvar kristen høyrer med til Kristi lekam. Herren er sjølv hovudet. Difor er han livet vårt. Som ein synjar har hovudet over vatnet og andar der, slik lever Kristi forsamling alt i himmelen, der hovudet er. Derifrå vert også lekamen styrd.

Denne sanning kastar eit klart lys over kristenlivet sitt store verd. Kvar einaste sann kristen eig direkte samband med Kristus. Som lem på lekamen har han fått si særlege oppgåve av Herren sjølv. Denne er, og skal vera, ulik for dei ymse kristne. Dette skal hjelpa oss til å heidra kvarandre. Dette skal også mana oss til å finna vår plass og utføra vår særlege teneste i truskap.

Ein møter ikkje sjeldan kristne som er misnøgde både med si gåve og si oppgåve. Dei ser på andre og tykkjer at dei eig så mange føremoner. Så sig mismotet inn i sjela, og det veks opp ei beisk rot.

To forkynnarar i dette land hadde møte saman. Medan den eine tala, sa den andre til seg sjølv: «Han har fått nådegåve til å vera forkynnar, eg ikkje». Han lova Gud å reisa heim for aldri meir å ta ut i same ærend. Då han etter møtet fortalde den andre om si avgjerd, tok denne til å gråta. Han kunne då fortelja at han hadde sete med same kjensla då den andre tala. Resultatet av samtalen vart at dei begge bad Gud om nåde til å få tena han med den nådegåva kvar hadde fått. Og dei er i dag begge landskjende forkynnarar.

Om kvar lem på lekamen såleis gjorde si teneste etter Guds vilje, ville Kristi forsamling leve eit rikt og godt liv. Og den einskilde av oss vart spard for mykje mismot, hovmod, kritikk-sykje og misunning. Vi fekk då mindre med dei andre å gjera, og det vart ei hjartesak for oss å vera tru mot han som sette oss til lem på sin lekam og gav oss tenesta.

*Frå andaktsboka
«I Kongens nærleik»*